

blijvend, ook als het ergens over gaat. Je wisselt meningen uit, niemand zegt “dit denk ik nu echt over grote problemen, of over keerpunten in een mensenleven”. Het blijft gewoonlijk bij zoiets als veredelde anekdotiek: wat heb je gelezen, wat heb je gedaan, waar ben je mee bezig, wat heb ik gezien, wat vond ik mooi, heb je die film ook gezien, god god god da’s een goeie regisseur, da’s een goeie acteur... – allemaal dingen die vrij objectiveerbaar zijn. Maar hoe iemand denkt over verleiding, of over verleid worden, over afstand nemen... – daar kom je pas toe door een zekere confrontatie die het niveau van het vrijblijvende overstijgt.)

De acteur

‘Acteurs hebben geen statuut, maar dat geldt ook voor muzikanten. De onderwaardering

van de acteur in Vlaanderen, ook in de kritiek, is een gevolg van onze beperkte theatertraditie, zeker in vergelijking met Engeland of Frankrijk. Het professionele theater heeft zich hier pas laat aan de greep van het volksvermaak ontworsteld en eigen opleidingen gekregen. Er is bovendien geen belangrijke filmindustrie. Overigens kunnen ook maar weinig acteurs op een afstandelijke, analytische manier over hun vak praten. Dat alles versterkt de dominantie van de regisseur, de vormgever, in het spreken en schrijven over theater. Met alle respect voor regisseurs, maar niet alles wat in een voorstelling zit is door de regisseur bedacht. Er is een gedurige wisselwerking tussen regisseur en acteurs, maar daar wordt haast nooit over gepraat. Omdat men niet weet wat een acteur is. Omdat men denkt dat een acteur iemand is met een aan/uitknopje op zijn rug. Omdat men meent

dat een acteur een machientje is, bestuurd door de regisseur. Wat natuurlijk niet klopt.’

Ze geeft haar woorden een bredere context mee: ‘Theater is in Vlaanderen geen publiek gegeven. Het wordt hier nog altijd geassocieerd met ofwel intellectualisme, ofwel volksvermaak. Ofwel Needcompany, ofwel het Echt Antwerps Theater. Het probleem is dat er haast niets tussen deze beide polen inzit. En het wordt er niet beter op met het wegvallen van programma’s als *Ziggurat*. De weinige publieke aandacht die er nog is voor het theater, wordt steeds kleiner. Vroeger had je nog wel een podium in de media voor – als ik het zo mag noemen – het grotere werk. Ik denk bijvoorbeeld aan het radioprogramma van Héléne Ballings in het Antwerpse. Dat zorgde jarenlang voor continuïteit en verlaagde de drempel: het leerde mensen dat het appreciëren van

